

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TARGET VENTURES — zgłoszenie nr 13 685 565

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 lutego 2019 r. w sprawie R 1684/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień i w postępowaniu przed Drugą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009;
- naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2019 r. — Front Polisario/Rada

(Sprawa T-279/19)

(2019/C 220/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Rady kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Rady (UE) 2019/217 z dnia 28 stycznia 2019 r. w sprawie zawarcia porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim dotyczącego zmiany protokołów nr 1 i 4 do Układu eurośroziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Marokańskim, z drugiej strony (JO 2019, L 34, s. 1) strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Rady do przyjęcia zaskarżonej decyzji, jako że Unia i Królestwo Marokańskie nie mają kompetencji do zawierania umów międzynarodowych obejmujących Saharę Zachodnią w miejsce narodu zamieszkującego to terytorium reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, jako że Rada nie wzięła pod uwagę faktu, że umowa międzynarodowa zawarta poprzez zaskarżoną decyzję była stosowana tymczasowo, przez 12 lat, na terytorium Sahary Zachodniej z naruszeniem jej odrębnego i odmiennego statutu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku zbadania kwestii poszanowania praw podstawowych, ponieważ przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada nie rozpatrzyła kwestii poszanowania praw człowieka na okupowanym terytorium Sahrawi.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do obrony, jako że przed podjęciem zaskarżonej decyzji Rada nie podjęła żadnej dyskusji z Frontem Polisario, jedynym reprezentantem narodu Sahary Zachodniej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia podstawowych zasad i wartości przyświecających działaniu Unii na scenie międzynarodowej, jako że umowa międzynarodowa zawarta poprzez zaskarżoną decyzję ma zastosowanie do terytorium Sahary Zachodniej w ramach aneksjonistycznej polityki Królestwa Marokańskiego i systematycznych naruszeń praw fundamentalnych, jakich wymaga utrzymanie tej polityki.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do samostanowienia, jako że umowa międzynarodowa zawarta poprzez zaskarżoną decyzję ma zastosowanie do Sahary Zachodniej z naruszeniem z jednej strony odrębnego i odmiennego statusu tego terytorium oraz z drugiej strony prawa narodu Sahrawi do poszanowania integralności jego terytorium.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, jako że naród Sahary Zachodniej reprezentowany przez Front Polisario nie wyraził zgody na umowę międzynarodową zawartą poprzez zaskarżoną decyzję.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przestrzeni powietrznej Sahary Zachodniej, jako że zaskarżona decyzja poprzez potwierdzenie nielegalnej praktyki wynikającej z tymczasowego stosowania umowy międzynarodowej zawartej poprzez tę decyzję skutkowałaby włączeniem obszaru powietrznego Sahrawi w zakres stosowania owej umowy.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia prawa odpowiedzialności międzynarodowej, jako że poprzez zaskarżoną decyzję Unia z jednej strony uchybiła obowiązkowi nieuznawania nielegalnej okupacji Sahary Zachodniej, a z drugiej strony udzieliła pomocy i wsparcia celem utrzymania tej sytuacji.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia obowiązku poszanowania międzynarodowych praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, jako że poszanowanie przez Unię obowiązków międzynarodowych względem narodu Sahary Zachodniej prowadziłoby przynajmniej do tego, że Rada powstrzymałaby się od przyjęcia zaskarżonej decyzji, pozwalając na wejście w życie umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do części Sahary Zachodniej pod okupacją marokańską.